

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 021943 21 Uz
Tuzla, 26.11.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, sudija Amira Ferizbegović, uz sudjelovanje zapisničara Sadeta Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po zahtjevu C. „B.“ L., vlasnika J. M. iz L., protiv Z. V. T. k., koju zastupa zakonski zastupnik, K. p., broj 02/I-1-33-36123/21 od 05.11.2021. godine, u pravnoj stvari za zaštitu prava i sloboda zajamčenih Ustavom Federacije BiH, prilikom nejavnog rješavanja, dana 26.11. 2021. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Zahtjev SE ODBIJA.

Obrazloženje

Dana 11.11.2021. godine, podnosilac zahtjeva, bliže opisan u uvodu ovog rješenja, je ovom sudu podnio zahtjev radi povrede prava i sloboda zajamčenih Ustavom Federacije BiH i Instrumentima Aneksa toga Ustava.

Iz sadržaja zahtjeva proizilazi da je isti podnesen radi zaštite prava koja su povrijeđena navedenim aktima zajamčenih Ustavom Federacije BiH, i to iz člana II./1.k) Ustava Federacije BiH i člana 17. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima, člana II /1.1) Ustava Federacije BiH i člana 23. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima i člana 1. Protokola uz Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

U zahtjevu se, između ostalog, posebno ističe: da je osporenim aktom usvojena N. K. š. M. z. T. k. predložena na sjednici održanoj dana 04.11.2021. godine kojom su taksativno propisane 23 mjere, kojima se uređuje način ponašanja fizičkih i pravnih lica na području T. K., u smislu poduzimanja mjera u borbi na suzbijanju i sprečavanju širenja korona virusa (COVID-19); da podnosilac zahtjeva, kao vlasnik ugostiteljskog objekta “B.“ ima pravni interes za podnošenje ovog zahtjeva, jer je u tački 5. N., koja je usvojena osporenim aktom propisano, da se ograničava radno vrijeme do 21.00 h, između ostalih nabrojanih, i svim ugostiteljskim objektima, iz kojih razloga je podnosilac zahtjeva mišljenja da je tuženi navedenom N. povrijedio njegova prava i osnovne slobode kao pojedinca, koja su zajamčena Ustavom Federacije i Instrumentima za zaštitu ljudskih prava koji imaju pravnu snagu ustavnih odredbi, kako je to predhodno opisano; da tačka 5. osporenog akta proizvodi za podnosioca zahtjeva nemjerljivo teške posljedice; da osporeni akt kojim se usvaja predmetna N., ne mogu proći ni jedan od testova njihove ustavnosti koje je Ustavni sud naveo u odluci AP-3683/20 od 22.12.2020. godine kojom je djelimično usvojena apelacija E.Š. i dr. protiv N. K. š. F. m. z. od 09.11.2020. godine i n. K. š. M. z. K. S. od 12.10.2020. godine, i utvrdio da se tim aktima vrši kršenje prava na „privatni život“ iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima, te pravo na slobodu kretanja iz člana II/3.m) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Protokola broj 4. uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda; da cijeneći pomenutu odluku Ustavnog suda u vezi sa

konkretnim slučajem, podnosilac zahtjeva smatra da Zakon o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, daje nedovoljno precizan pravni osnov za uvođenje mjera kojima se krši pravo građana na mirno uživanje imovine, pravo na slobodu, odnosno, da ne sadrži neophodne bliže odredbe koje propisuju najvažnije kriterije, uslove i proceduru za donošenje takvih mjera od strane K. š. F. m. z., pa u vezi s tim i K. š. T. k., zbog čega je u tom dijelu neprimjenjiv; da predmetna N. nije objavljena u Službenom glasniku T. k. što po mišljenju podnosioca zahtjeva predstavlja nezakoniti akt, koji ne može proizvoditi pravno dejstvo; da Zakon o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, ne sadrži valjan pravni osnov za tačku 5. N., kojim se nalaže ograničenje radnog vremena do 21h ugostiteljskim objektima; da po mišljenju podnosioca zahtjeva, sve gore navedene činjenice i sva pitanja ukazuju na neopravdanost i bespotrebnost N., jer izostanak njihovog utvrđivanja iste čini nepotpunim, neobrazloženim i nepouzdanim, i izaziva sumnju u stvarne namjere K. š. M. z. T. k..

Stoga, podnosilac zahtjeva predlaže, da sud zahtjev za zaštitu prava i sloboda zajamčenih Ustavom Federacije BiH, protiv osporenog akta i protiv radnji naloženih istom N. uvaži, osporeni akt poništi i tuženoj naloži da odmah prestane sa vršenjem radnji koje se nalažu tim aktom i zabrani donošenje istih ili sličnih akata ubuduće.

U odgovoru na zahtjev, tužena je predložila da se predmetni zahtjev odbaci, jer osporeni akt ne predstavlja pojedinačni pravni akt, kojim su povrijeđena prava i osnovne slobode podnosioca zahtjeva zajamčene Ustavom Federacije i ne može biti predmetom odlučivanja u postupku zaštite sloboda i prava pojedinaca zajamčenih Ustavom Federacije.

Imajući u vidu navedene odlučne činjenice u zahtjevu, sud je utvrdio, da je isti neosnovan.

Naime, odredbama člana 60. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj 9/05), propisano je *da pojedinac čija su prava ili osnovne slobode zajamčene Ustavom Federacije i instrumentima Aneksa tog Ustava povrijeđene konačnim pojedinačnim aktom nadležnog organa, ima pravo zahtijevati zaštitu tih prava i sloboda kod nadležnog suda u skladu sa ovim Zakonom, ako nije osigurana druga sudska zaštita.*

Iz citirane zakonske odredbe jasno slijedi da pojedinac čija su prava ili osnovne slobode zajamčene Ustavom Federacije i instrumentima Aneksa tog Ustava povrijeđene konačnim pojedinačnim aktom nadležnog organa, ima pravo zahtijevati zaštitu tih prava i sloboda kod nadležnog suda u skladu sa ovim Zakonom, ako nije osigurana druga sudska zaštita.

Pod pojedinačnim aktom podrazumijeva se takav akt kojim se konkretno i poimenično određenim licima nalaže neka obaveza, činjenje, nečinjenje itd., što znači da u pojedinačne akte ne spadaju takozvani opći akti (poput zakona, podzakonskih propisa, uputstava, naredbi, i drugih općih akata) koji se odnose na sva lica, a ne samo na lica konkretno i poimenično ili na drugi način određena.

U konkretnom slučaju, iz samog zahtjeva vidljivo je da se istim osporava Z. V. T. k., kojim je usvojena N. K. š. M. z. T. k., predložena na sjednici održanoj dana 04.11.2021. godine, kojom su taksativno propisane 23 mjere, kojima se uređuje način ponašanja fizičkih i pravnih lica na području T. K., u smislu poduzimanja mjera u borbi na suzbijanju i sprečavanju širenja korona virusa (COVID-19), s tim da lica na koja se N. odnosi nisu konkretno i poimenično određena.

Po mišljenju suda, za udovoljenje zahtjevu, nije ispunjen osnovni uslov iz odredbe člana 60. Zakona o upravnim sporovima, jer se u konkretnom slučaju ne radi o pojedinačnom aktu nadležnog organa, zbog čega sud smatra bespotrebnim cijeniti i obrazlagati osnovanost zahtjeva, koja dalje ukazuje da je osporeni akt i nevažeći jer je se isti primjenjivao do 19.11.20121. godine.

S obzirom na izloženo, na osnovu odredaba člana 69. stav 1., u vezi sa članom 68. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci.

Z a p i s n i č a r:
Sadeta Hadžismajlović.

S u d i j a:
Amira Ferizbegović

POUKA: Protiv ovog rješenja nije dozvoljena žalba.